Kalanjiyam International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed quarterly academic research journal
ISSN: 2456-5148 (Online)
www.ngmtamil.in

களஞ்சியம் – சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Quarterly Peer-Reviewed Open Access Crossref Google Scholar
SJIF Impact Factor 4.355 Multidisciplinary International
: https://doi.org/10.63300/kijts06022026

Vol. 6 No. 02, August 2026, p581-592 | Available online at: www.tamilmanam.in
Original Research Paper

குறவஞ்சி நூல்களில் குறி கூறும் மரபு – ஓர் ஆய்வு

The Tradition of Fortune-Telling in Kuravanji Literature – A Study

முனைவர் ச.திவ்யபாரதி,
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, சோனா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சேலம் 5
Dr. C. Divyabharathi*,
Assistant Professor, Department of Tamil
Sona College of Arts and Science, Salem - 5
*Mobile: 8220878580, **ORCID:** 0009-0001-0168-4454*

Article history
Received: 20-08-2026
Revised: 20-08-2026
Accepted: 27-08-2026
Published: 28-08-2026
*Corresponding Author
Email:
divyajaganathan8@gmail.com

Abstract: Kuravanji holds a unique place in the Tamil Cittrilakkiyam (minor literature) tradition. It is a dramatic literary form encompassing elements such as the Kurathi (fortune-teller woman) predicting the future, the heroine expressing her state of love, the Kurathi describing the richness of the mountains and the country, receiving gifts for her predictions, and the Kuravan coming in search of the Kurathi. Among the distinct highlights of Kuravanji, the tradition of fortune-telling is paramount. This tradition did not emerge suddenly; it is considered to have evolved from fortune-telling traditions seen in Sangam literature, such as the Agavan Magal and Kattuvichi.

This study focuses on the tradition of fortune-telling found in Kuravanji literature. Specifically, it examines how the act of fortune-telling is portrayed in works like Tirukuttrala Kuravanji, Meenakshiammai Kuram, Sarabhendra Bhupala Kuravanji, and Kumbesar Kuravanji, along with the signs and omens the Kurathi relies on to make her predictions. This research reveals that fortune-telling is not merely an act of predicting the future, but a multi-dimensional concept that understands the heroine's state of mind, instills hope in her love, reflects social beliefs, and establishes the social role of the Kurathi.

Keywords: *Kuravanji, Kuram, Kurathi, Fortune-telling (Kuri Kooruthal), Kattuvichi, Agavan Magal, Astrology, Belief, Lifestyle, Cittrilakkiyam.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ்ச் சிற்றிலக்கிய மரபில் தனித்துவமான இடத்தைப் பெற்ற இலக்கிய வடிவமாகக் குறவஞ்சி விளங்குகிறது. குறத்தி குறி கூறுதல், தலைவி தன் காதல் நிலையை வெளிப்படுத்துதல், குறத்தி மலைவளம் மற்றும் நாட்டுவளம் உரைத்தல், குறி கூறிப் பரிசில் பெறுதல், குறவன் குறத்தியைத் தேடி வருதல் ஆகிய கூறுகளை உள்ளடக்கிய நாடகத் தன்மை வாய்ந்த இலக்கிய வடிவமாக இது அமைந்துள்ளது. குறவஞ்சியின் தனிச்சிறப்புகளில் குறி கூறும் மரபு முதன்மையானதாகும். இம்மரபு திடீரென உருவானதன்று; சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் அகவன் மகள், கட்டுவிச்சி போன்ற குறி கூறும் மரபுகளிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றதாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்வாய்வு குறவஞ்சி நூல்களில் காணப்படும் குறி கூறும் மரபை மையமாகக் கொண்டு அமைகிறது. குறிப்பாக திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி, மீனாட்சியம்மை குறம், சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி, கும்பேசர் குறவஞ்சி ஆகிய படைப்புகளில் குறி கூறும் நிகழ்வு எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதும், குறத்தி எத்தகைய அறிகுறிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு குறி கூறுகிறாள் என்பதும் ஆராயப்படுகின்றன. குறி என்பது வெறும் எதிர்காலத்தைச் சொல்வதற்கான செயலாக மட்டுமன்றி, தலைவியின் மனநிலையை அறிதல், அவளது காதலுக்கு நம்பிக்கை அளித்தல், சமூக நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்துதல், குறத்தியின் சமூகப் பங்கை நிலைநிறுத்துதல் ஆகிய பல பரிமாணங்களைக் கொண்டதாக இவ்வாய்வு விளக்குகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: *குறவஞ்சி, குறம், குறத்தி, குறி கூறுதல், கட்டுவிச்சி, அகவன் மகள், சோதிடம், நம்பிக்கை, வாழ்வியல், சிற்றிலக்கியம்.*

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியம் மனித வாழ்வின் பல்வேறு நிலைகளையும் நம்பிக்கைகளையும் பதிவு செய்த பண்பாட்டு ஆவணமாக விளங்குகிறது. மக்களின் தொழில், வழிபாடு, காதல், குடும்பம், இயற்கை, நம்பிக்கை போன்றவை இலக்கியங்களில் பல்வேறு வடிவங்களில் பதிவாகியுள்ளன. அவற்றுள் குறி கூறுதல் என்பது பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்பட்ட ஒரு முக்கியமான பண்பாட்டு நடைமுறையாகும். குறி கூறும் மரபு சங்க இலக்கியத்திலேயே காணப்படுகிறது. அகவன் மகள் அல்லது கட்டுவிச்சி குறி கூறும் பெண்ணாகக் குறிப்பிடப்படுகிறாள். தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம், சங்க இலக்கியத்தில்:

“வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்”

(குறுந்தொகை 298)

“நுண்கோல் அகவுநர்”

(அகநானூறு 152)

போன்ற குறிப்புகள் காணப்படுவதாகச் சுட்டுகிறது. இதிலிருந்து குறி கூறுதல் என்பது வெறும் மூடநம்பிக்கையாக மட்டும் கருதப்படாமல், அக்கால மக்களின் சமூக–பண்பாட்டு வாழ்வோடு தொடர்புடைய ஒரு மரபாக இருந்திருக்கலாம் என்பதை அறிய முடிகிறது. இம்மரபே பின்னாளில் குறம், குறத்திப்பாட்டு, குறவஞ்சி போன்ற இலக்கிய வடிவங்களில் விரிவடைந்தது.

படம் 1: குறி கூறும் குறத்தி – கலைவடிவப் பிரதிநிதித்துவம்

குறி கூறுதல் – சொல்லும் பொருளும்

‘குறி’ என்பது ஓர் அறிகுறி, அடையாளம் அல்லது குறிப்பின் மூலம் ஒரு நிகழ்வை உணர்த்துவதாகும். குறி கூறுபவர் தமக்குக் கிடைக்கும் அடையாளங்களின் அடிப்படையில் கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகியவற்றை விளக்குவதாக இலக்கிய மரபு காட்டுகிறது. பன்னிரு பாட்டியலில் குறத்திப்பாட்டிற்குரிய இலக்கணம்:

“இறப்புநிகழ் வெதிர்வென்னும் முக்காலமும்
திறம்பட உரைப்பது குறத்திப் பாட்டே.”

(பன்னிரு பாட்டியல்)

என்று கூறப்படுகிறது. இந்நூற்பா குறி கூறும் மரபின் அடிப்படை இயல்பைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. அதாவது, குறத்தி கூறுவது எதிர்காலத்தை மட்டும் சார்ந்ததல்ல; இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய மூன்று காலங்களையும் உள்ளடக்கியதாகும்.

குறி கூறும் மரபின் தொன்மை

குறி கூறும் மரபு குறவஞ்சியுடன் தொடங்கியதன்று. தொல்காப்பிய மரபிலும் கட்டு, கழங்கு போன்றவற்றின் மூலம் குறி அறிதல் தொடர்பான குறிப்புகள் உள்ளன. தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகத்தின் விளக்கத்தில், குறத்தி கைக்குறி, மெய்க்குறி, முகக்குறி ஆகியவற்றைப் பார்த்துத் தலைவியின் நிலையை உரைப்பதாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில்:

"வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்"

(குறுந்தொகை, 298)

என்ற தொடர் குறி கூறும் பெண்ணின் கையில் இருந்த கருவியைக் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் குறி கூறும் பெண் ஒரு தனித்த சமூகப் பாத்திரமாக அக்காலத்திலேயே இருந்திருக்கலாம் என்பதை அறிய முடிகிறது.

குறத்திப்பாட்டிலிருந்து குறவஞ்சிக்கு

குறத்தி குறி கூறும் மரபு முதலில் தனித்த குறத்திப்பாட்டு மரபாகவும், பின்னர் குறம் என்னும் இலக்கிய வடிவமாகவும், அதன் பின்னர் நாடகத் தன்மை கொண்ட குறவஞ்சியாகவும் வளர்ந்ததாக இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வுகள் விளக்குகின்றன. கும்பேசர் குறவஞ்சியின் முன்னுரையும் குறத்திப்பாட்டு, கலம்பகத்தின் குறம், குறம், பின்னர் குறவஞ்சி என்ற வளர்ச்சி நிலையை எடுத்துரைக்கிறது. குறத்தில் குறத்தி கூற்று முதன்மை பெறுகிறது. குறவஞ்சியில் அதனுடன் தலைவன், தலைவி, தோழி, குறவன் போன்ற பல பாத்திரங்களும் இணைகின்றன. எனவே, குறவஞ்சி என்பது குறி கூறும் மரபின் நாடகமயமான வளர்ச்சி வடிவம் எனக் கருதலாம்.

குறவஞ்சியில் குறி கூறுதலின் இடம்

குறவஞ்சி இலக்கியத்தின் கதை அமைப்பில் குறி கூறுதல் ஒரு முக்கியமான திருப்புமுனையாக அமைகிறது. தலைவன் உலா வருகிறான்; தலைவி அவனைக் கண்டு காதல் கொள்கிறாள்; காதல் நோயால் வாடுகிறாள். பின்னர் குறத்தி வருகிறாள்; தலைவி குறத்தியை அழைத்து குறி கேட்கிறாள்; குறத்தி தலைவியின் நிலையை உணர்ந்து குறி கூறுகிறாள். குறவஞ்சி நாடகத்தின் இந்த மரபுவழி அமைப்பை இலக்கிய மரபு நூல்களும் சுட்டுகின்றன. இதனால் குறி கூறுதல் கதையின் ஒரு சிறு நிகழ்வு அல்ல; கதையின் முடிவை நோக்கி நகர்த்தும் மைய நிகழ்வாகிறது.

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியில் குறி கூறுதல்

திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் இயற்றிய திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் சிறப்பிடம் பெற்றது. குற்றாலநாதரின் உலாவைக் காணும் வசந்தவல்லி அவர்மீது காதல் கொள்கிறாள். அவளது காதல் நிலையை அறிந்த குறத்தி குறி கூறுகிறாள். வசந்தவல்லி குறத்தியிடம்:

“கலவிக்கு விழிவாள் கொண்டு காமனைச் சிங்கி கொள்வாய்
குலவித்தை குறியே ஆனால் குறவஞ்சி குறைவைப் பாயோ
பலவுக்குள் கனியாய் நின்ற பரமர் குற்றாலர் நாட்டில்
இலவுக்கும் சிவந்த வாயால் எனக்கொரு குறிசொல் வாயே.”

(திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி – வசந்தவல்லி குறி கேட்டல், பா. 53)

என்று குறி கேட்கிறாள். இப்பாடல் குறவஞ்சியில் குறி கூறுதல் எவ்வாறு கதையின் மைய நிகழ்வாக அமைகிறது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. வசந்தவல்லியின் மனக்குழப்பத்திற்கு விடை தருபவளாகக் குறத்தி நிறுத்தப்படுகிறாள்.

குறத்தி தன் குறி கூறும் திறனை வெளிப்படுத்துதல்

குறத்தி தன் தொழிலையும் குறி கூறும் திறனையும் பெருமையுடன் எடுத்துரைக்கிறாள்.

“என்குறி யாகிலுநான் சொல்லுவே னம்மே
சதுர் ஏறுவே னெதிர்த்தபேரை வெல்லுவே னம்மே.”

(திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி – குறத்தி குறி சொல்லுதல், பா. 65)

இங்கு குறத்தி தன்னுடைய குறி கூறும் திறனைத் தன்னம்பிக்கையுடன் வெளிப்படுத்துகிறாள். அடுத்ததாக:

“மன்னவர்கள் மெச்சுகுற வஞ்சிநா னம்மே
என்றன் வயிற்றுக்கித் தனைபோதுங் கஞ்சி வாரம்மே.”

(திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி)

என்று கூறுகிறாள். இதன் மூலம் குறி கூறுதல் குறத்திக்கு ஒரு தொழிலும் வாழ்வாதாரமும் என்பதும் வெளிப்படுகிறது. குறி கூறுபவள் என்ற அடையாளம் அவளுடைய சமூகப் பங்காகவும் அமைந்துள்ளது.

குறி கூறுதலும் தலைவியின் காதல் நிலையும்

குறவஞ்சியில் தலைவியின் காதல் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படுவதற்கு முன்பே குறத்தி அவளுடைய நிலையை உணர்கிறாள். இதனால் குறத்தி ஒரு வகையில் மனநிலை அறியும் பாத்திரமாக அமைக்கப்படுகிறாள். திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியில் குறத்தி தலைவியின் நிலையை:

“காய்ச்சலல்ல காய்ச்சலல்ல காமக் காய்ச்சல்காண்.”

(திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி)

என்று அடையாளப்படுத்துகிறாள். இங்கு நோயாகத் தோன்றும் தலைவியின் நிலை உண்மையில் காதல் உணர்வால் ஏற்பட்டது என்பதை குறத்தி கண்டறிகிறாள். இதனால் குறி கூறுதல் என்பது

எதிர்காலத்தைச் சொல்வது மட்டுமல்ல; தலைவியின் உள்ளநிலையை வெளிப்படுத்தும் இலக்கிய உத்தியாகவும் அமைகிறது.

படம் 2: தலைவன்–தலைவி காதல் காட்சி – குறவஞ்சிக் கதை அமைப்பு

குறி கூறுதலும் இறைநம்பிக்கையும்

பல குறவஞ்சி நூல்களில் தலைவன் மனிதனாகவும் தெய்வமாகவும் அமைகிறான். எனவே குறி கூறுதல் காதல் நிறைவேற்றத்தை மட்டுமல்லாமல் இறையருளையும் முன்வைக்கிறது. சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சியில் குறத்தி தலைவியின் காதலைச் சுட்டிக் கூறும்போது:

"தஞ்சைநகர் தனில்வாழ்வோன் உலகத்தை யாள்வோன்

சரபோஜி மன்னவனா மன்னவன் பேரம்மே ...

பெருவுடையார் அருளதனால் அவனைச் சேர்வாயே."

(சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி)

என்று கூறுகிறாள். இங்கு குறி கூறுதல் காதல் நிறைவேறும் என்ற செய்தியுடன் இறையருள் இணைந்திருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது.

சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சியில் குறி கூறும் மரபு

சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி குறவஞ்சி மரபில் முக்கியமான மற்றொரு படைப்பாகும். இதில் குறத்தி மலைவளம் கூறுதல், குறவன்–குறத்தி உரையாடல், குறத்தி குறி உரைத்தல் ஆகியவை இடம்பெறுகின்றன. குறத்தி கூறும் மேற்கண்ட பாடலில்:

"நிறைசெல்வத் தன்னவன்மே லாசைகொள்ள நோற்று

நீமுன்பு செய்ததொரு புண்ணியங்காண் பாயே."

(சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி – சிவகொழுந்து தேசிகர்)

என்று தலைவியின் காதலை அவள் முன்பு செய்த புண்ணியத்துடன் தொடர்புபடுத்துகிறாள். இதனால் குறி கூறுதல் காதல், புண்ணியம், இறையருள் ஆகிய மூன்று கருத்துகளையும் ஒருங்கிணைக்கிறது.

கும்பேசர் குறவஞ்சியில் குறி கூறும் மரபு

குடந்தைப் பாபநாச முதலியார் இயற்றிய கும்பேசர் குறவஞ்சியிலும் குறி கூறுதல் மையமான இடத்தைப் பெறுகிறது. இந்நூலில் தலைவி கும்பேசர் மீது காதல் கொள்கிறாள்; குறத்தி வருகிறாள்; தன் நாட்டுவளம் மற்றும் மலைவளம் கூறுகிறாள்; பின்னர் தலைவியின் காதலுக்கு குறி கூறுகிறாள். இதனால் திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியில் காணப்படும் மரபு மற்ற குறவஞ்சி நூல்களிலும் தொடர்ந்திருப்பதை அறியலாம். முதலில் குறத்தி தன்னை "ஞானக் குறத்தி" என்று அறிமுகப்படுத்துகிறாள். இதற்குச் சான்றாக:

"குறிசொலவே ஞானக் குறத்தி வந்தாளையா"

(கும்பேசர் குறவஞ்சி)

என்ற வரிகள் அமைந்துள்ளன. அதன் பின்னர் தன்னுடைய அறிவாற்றலையும் குறி சொல்லும் திறமையையும் எடுத்துரைக்கிறாள். மேலும், தான் நாட்டுக் குறத்தி மட்டுமல்ல, "தெய்வக்குறத்தி", "ஞானக் குறத்தி" என்றும் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.

"நாட்டுக் குறத்தியல்ல தெய்வக்குறத்திக்குள்ளே
ஞானக் குறத்தி காணம்மே"

(கும்பேசர் குறவஞ்சி)

குறத்தி கும்பேசரை வணங்கி கும்பகோணத்தை சார்ந்த புனிதச் சூழலில் குறி கூறுகிறாள். குறவஞ்சி மரபில் குறத்தி முதலில் தன் சமூகத்தையும் வாழ்விடத்தையும் பெருமைப்படுத்திக் கூறி, பின்னர் குறி கூறுவது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க கட்டமைப்பு மரபாக அமைந்துள்ளது.

மீனாட்சியம்மை குறம் – குறி கூறும் மரபு

குமரகுருபரர் இயற்றிய மீனாட்சியம்மை குறம் குறத்தி குறி கூறுவதை மையமாகக் கொண்ட நூலாகும். தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகமும் இதனை "குறத்தி குறி கூறும் நிலையில்" அமையும் குறநூல் என்றும், குமரகுருபரரின் மீனாட்சியம்மை குறம் முதல் குறநூலாகத் திகழ்கிறது என்றும் குறிப்பிடுகிறது. குறி கூறுவதற்கு முன் குறத்தி பல்வேறு குறிகளை ஆராய்கிறாள். குறிப்பாக:

"கைக்குறியின் முகக்குறி நன்று இடத்தெழுத்து
கவுளி நன்று; கன்னிமார் வத்துப்
இக்குறி நன்றென்கின்றார்; இடக்கண்ணும்

துடிக்கின்றது...”

(மீனாட்சியம்மை குறம்)

என கைக்குறி, முகக்குறி, கவுளிச் சொல், கன்னிமார் வாக்கு, இடக்கண் துடித்தல் போன்றவற்றை நல்ல குறிகளாகக் கருதுவது பாடலில் வெளிப்படுகிறது. மேலும், தொடர்ந்து தலைவியின் உடலில் காணப்படும் அடையாளங்களையும் குறத்தி ஆராய்கிறாள். இதனை:

“மெய்க்குறியும் வளைக்குறியும் முலைக்குறியும்
அணிந்தவர் தோள் மேவு வாயே.”

(மீனாட்சியம்மை குறம்)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றன. இவ்வாறாக மீனாட்சியம்மை குறத்தில் குறத்தி குறி கூறும் மரபு இடம்பெற்றுள்ளது.

குறி கூறுதலுக்கு முன்னான குறத்தியின் தகுதிப்படுத்தல்

குறவஞ்சி நூல்களில் குறத்தி நேரடியாகக் குறி சொல்லத் தொடங்குவதில்லை. முதலில் தன் நாட்டின் சிறப்பு, மலைவளம், தன் இனத்தின் பெருமை, தன் அனுபவம், தன் குறி கூறும் திறமை ஆகியவற்றை எடுத்துரைக்கிறாள். திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியில்:

“வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சும்
மந்திசிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சும்
கானவர்கள் விழியெறிந்து வானவரை அழைப்பார்
கமனசித்தர் வந்துவந்து காயசித்தி விளைப்பார்.”

(திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி)

என்ற மலைவளப் பாடல் இடம்பெறுகிறது. இவ்வாறு தன் உலகைப் பற்றிய அறிவை வெளிப்படுத்திய பின்னரே குறத்தி தலைவியின் குறியை ஆராய்கிறாள். இதனால் குறி கூறுபவளின் அறிவும் அனுபவமும் முதலில் நிறுவப்படுகின்றன.

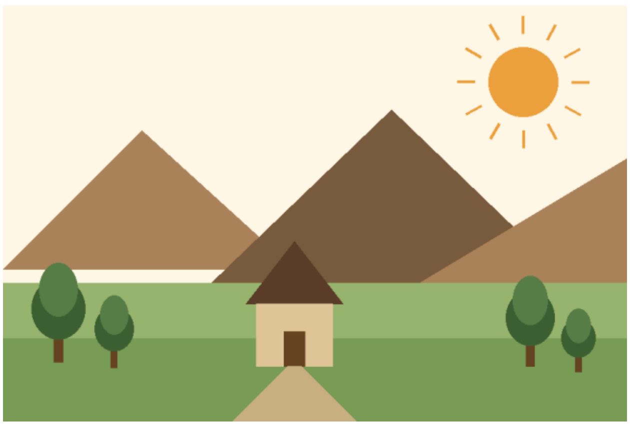

படம் 3: குறவர் குடியிருப்பும் மலைவளக் காட்சியும்

குறத்தி – அறிவும் அனுபவமும் கொண்ட பெண்

குறத்தி தன் மலைக்குள் வாழ்பவள் என்ற ஒரே பரிமாணத்தில் படைக்கப்படவில்லை. பல இடங்களை அறிந்தவளாகவும் பல்வேறு மக்களுடன் தொடர்புடையவளாகவும் அவள் காட்டப்படுகிறாள். திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியில் குறத்தி பல நாடுகளின் பெயர்களை வரிசைப்படுத்திக் கூறும் பகுதி காணப்படுகிறது. இதன் மூலம் அவளது பயண அனுபவமும் பரந்த உலகறிவும் வெளிப்படுகின்றன. இதனால் குறி கூறும் பெண் அறிவில்லாதவள் அல்ல; அனுபவம், கவனிப்பு, மொழியாற்றல், சமூக அறிவு ஆகியவற்றைக் கொண்டவள் என்ற இலக்கியப் படிமம் உருவாகிறது.

குறி கூறுதல் – சமூக நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடு

குறி கூறுதல் தனிப்பட்ட தலைவியின் காதலைச் சார்ந்த நிகழ்வாக இருந்தாலும், அதன் பின்னணியில் ஒரு சமூக நம்பிக்கை உள்ளது. எதிர்காலத்தை அறிந்துகொள்ளும் விருப்பம் மனித சமூகங்களில் பொதுவாகக் காணப்படும் ஒன்று. அந்த விருப்பத்திற்குப் பதில் அளிப்பவளாகக் குறத்தி படைக்கப்படுகிறாள். பன்னிரு பாட்டியல் குறத்திப்பாட்டை முக்காலத்தையும் உரைக்கும் பாடலாக வரையறுப்பது, குறி கூறுதலின் சமூகப் பொருளை உணர்த்துகிறது. இதனால் குறவஞ்சியில் குறி கூறுதல் என்பது வெறும் கதை உத்தியாக இல்லாமல், மக்களின் எதிர்கால நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தும் பண்பாட்டுக் கூறாகவும் அமைகிறது.

குறி கூறுதலும் பரிசு பெறுதலும்

குறவஞ்சி மரபில் குறி கூறிய பின்னர் குறத்திக்குப் பரிசு வழங்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இது குறி கூறுதல் ஒரு சமூகச் செயலாக மட்டுமல்லாமல் குறத்தியின் வாழ்வாதாரத்துடனும் தொடர்புடையதாக இருந்ததை இலக்கியமாகக் காட்டுகிறது. திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியில் குறத்தி:

“மன்னவர்கள் மெச்சுகுற வஞ்சிநா னம்மே

என்றன் வயிற்றுக்கித் தனைபோதுங் கஞ்சி வாரம்மே.”

(திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி)

என்று கூறுகிறாள். இங்கு குறி கூறுதலுக்கும் உணவுக்கும் இடையிலான தொடர்பு வெளிப்படுகிறது. குறத்தி தன் தொழிலின் மூலம் வாழ்வாதாரம் பெறுகிறாள் என்பதும் இதன் வழியாகப் புலப்படுகிறது.

குறி கூறுதலில் பெண்ணின் சமூகப் பங்கு

குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் குறத்தி ஒரு செயலற்ற பாத்திரமல்ல. அவள் தலைவியின் மனநிலையை அறிகிறாள்; குறி கூறுகிறாள்; தன் அறிவை வெளிப்படுத்துகிறாள்; பரிசு பெறுகிறாள்; பின்னர் குறவனுடன் உரையாடுகிறாள். இதனால் குறத்தி அறிவு, தொழில், பேச்சாற்றல், சமூகத் தொடர்பு

ஆகியவற்றைக் கொண்ட பெண்ணாகப் படைக்கப்படுகிறாள். குறி கூறும் நிகழ்வின் மையத்தில் ஒரு பெண் இருப்பது, குறவஞ்சி இலக்கியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க சமூகப் பரிமாணமாகும்.

குறி கூறும் மரபின் வேறுபாடுகள்

குறவஞ்சி நூல்கள் அனைத்தும் ஒரே மாதிரியான குறி கூறும் முறையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. சில நூல்களில் காதல் நிறைவேற்றமே குறியின் மையமாக உள்ளது; சிலவற்றில் இறையருள் வலியுறுத்தப்படுகிறது; சிலவற்றில் அரசன் அல்லது தலைவனின் பெருமை குறியின் உள்ளடக்கத்தோடு இணைக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சியில் குறி கூறுதல் சரபோஜி மன்னனைச் சுற்றி அமைகிறது. அதேவேளை, திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியில் குற்றாலநாதரின் தெய்வீகப் பெருமை தலைவியின் காதலுடன் இணைக்கப்படுகிறது. இதனால் குறவஞ்சி மரபில் குறி கூறுதல் ஒரே வடிவத்தில் உறைந்து போகவில்லை; காலம், இடம், பாட்டுடைத் தலைவன் ஆகியவற்றுக்கேற்ப மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

அட்டவணை 1: குறவஞ்சி நூல்களில் குறி கூறுதலின் முக்கிய நோக்கங்கள்

குறவஞ்சி	குறி கூறுதலின் முக்கிய நோக்கம்
திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி	காதல் → இறையருள்
சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி	அரசன்/தலைவன் → காதல்
கும்பேசர் குறவஞ்சி	காதல் → நாட்டுவளம் → மலைவளம்
பிற குறவஞ்சி மரபுகள்	சமூக நம்பிக்கை → எதிர்கால நம்பிக்கை

குறி கூறுதல் – இலக்கிய உத்தி

குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் குறி கூறுதல் ஒரு இலக்கிய உத்தியாகவும் செயல்படுகிறது. தலைவியின் மனத்தில் இருக்கும் காதலை வாசகருக்கும் பார்வையாளருக்கும் வெளிப்படுத்துவதற்குக் குறத்தி ஒரு கருவியாகிறாள். தலைவி தன் காதலை நேரடியாகச் சொல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் குறத்தி அவளது நிலையை உணர்ந்து, கூறும்போது தலைவியின் உண்மையான மனநிலை வெளிப்படுகிறது. இதனால் குறி கூறுதல் கதை நகர்த்தும் உத்தியாகவும், பாத்திரத்தின் உள்ளுணர்வை வெளிப்படுத்தும் உத்தியாகவும் இரு நிலைகளில் செயல்படுகிறது.

குறி கூறுதலில் மொழிநடை

குறவஞ்சி நூல்களின் குறி கூறும் பகுதிகளில் எளிமையான உரையாடல் மொழியும் இசைநயமிக்க கண்ணி வடிவமும் காணப்படுகின்றன. திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியில் குறத்தி குறி கூறும் பகுதி அடாணா இராகம் – ஆதி தாளம் என்ற இசைக் குறிப்புடன் அமைந்துள்ளது. இதனால் குறி கூறுதல் வெறும் உரையாடலாக இல்லாமல் இசை–நாடக நிகழ்வாக மக்களிடம் சென்றடைந்தது.

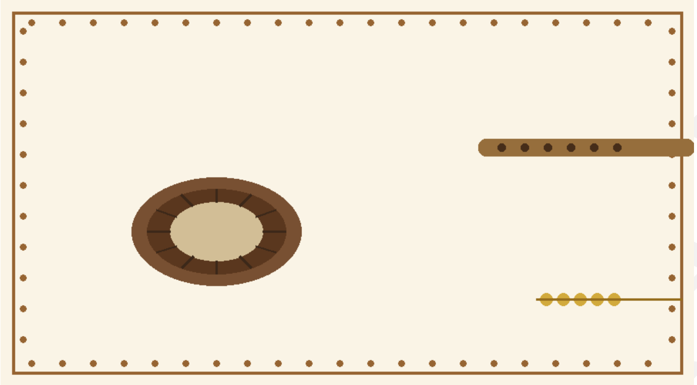

படம் 4: குறவஞ்சியின் இசை–நாடக மரபு அடையாளம் (தவில், புல்லாங்குழல், சிலம்பு)

குறவஞ்சி – நாட்டுப்புறமும் செவ்வியல் மரபும்

குறவஞ்சி இலக்கியத்தின் சிறப்பு, நாட்டுப்புற மரபையும் செவ்வியல் இலக்கிய மரபையும் இணைத்திருப்பதாகும். குறத்தி குறி கூறுதல் நாட்டுப்புற நம்பிக்கை சார்ந்ததாக இருந்தாலும், அது வெண்பா, விருத்தம், அகவல், கண்ணி, சிந்து போன்ற இலக்கிய–இசை வடிவங்களுடன் இணைந்து கலைவடிவம் பெற்றுள்ளது. இதனால் குறி கூறும் மரபு இலக்கியமயமாக்கப்பட்டு, நாட்டுப்புற நம்பிக்கை, இலக்கியப் பதிவு, இசை, நாடகம் என்ற வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது.

நிறைவுரை

குறவஞ்சி நூல்களின் உயிர்நாடியாக விளங்கும் கூறுகளில் குறி கூறும் மரபு முதன்மையானது. இது வெறும் எதிர்காலத்தை அறியும் முயற்சியாக மட்டும் அமையவில்லை. தலைவியின் மனநிலையை வெளிப்படுத்துதல், காதலின் முடிவை முன்னறிவித்தல், இறையருளை வலியுறுத்துதல், குறத்தியின் சமூகப் பங்கையும் தொழில் அடையாளத்தையும் நிலைநிறுத்துதல் போன்ற பல்வேறு செயல்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் அகவன் மகள், கட்டுவிச்சி போன்ற குறி கூறும் மரபுகள் பின்னாளில் குறத்திப்பாட்டு, குறம், குறவஞ்சி ஆகிய இலக்கிய வடிவங்களாக வளர்ந்திருப்பதை இலக்கிய வரலாற்றின் வழியாக அறிய முடிகிறது. “குறவஞ்சி நூல்களில் குறி கூறும் மரபு” என்பது ஒரு இலக்கியக் கூறை மட்டும் ஆராயும் பொருள் அன்று; பழந்தமிழரின் நம்பிக்கை, பெண்ணின் சமூகப் பங்கு, காதல் உணர்வு, இறைநம்பிக்கை, நாட்டுப்புற

அறிவு, நாடக மரபு ஆகிய அனைத்தையும் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டிய விரிவான ஆய்வுப் பொருளாகும். குறவஞ்சி நூல்களில் குறி கூறும் மரபு தொடர்ந்து இடம்பெற்றிருப்பது, தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு நினைவில் இம்மரபு பெற்றிருந்த நிலைத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

[1.] திரிகூடராசப்பக் கவிராயர், திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி – மூலமும் உரையும், புலியூர் கேசிகன் உரை, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை.

[2.] சிவக்கொழுந்து தேசிகர், சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி, தஞ்சை சரசுவதி மகால் வெளியீடு, பதிப்பு ஆண்டு 2013.

[3.] பாபநாச முதலியார், கும்பேசர் குறவஞ்சி நாடகம், டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், சென்னை.

[4.] பன்னிரு பாட்டியல் – குறத்திப்பாட்டின் இலக்கணம், இரண்டாம் பதிப்பு, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க சாலை, மதுரை.

[5.] ச.வே. சுப்பிரமணியன், குறுந்தொகை, அகநானூறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 31, சிங்கார் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை – 600 108.

[6.] தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம், குறவஞ்சி இலக்கியம்.

[7.] தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம், குறவஞ்சி நாட்டிய நாடகங்கள்.

KALANJIYAM